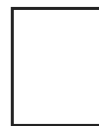

د اوبو په منځ کې اور

Ketabton.com

تألیف : احمد الله مسلمیار

د اوبو په منځ كې اور

پېژند پانه :

د کتاب نوم: د اوبو په منځ کې اور

لیکوال: احمد الله « مسلمیار »

چاپ شمېر: ۱۰۰ ټوکه

لومړی چاپ: ۱۳۹۶ ل کال

طرح او ډیزاین: فضل الله « ماموند »

د شاعر پېژندنه :

په (۱۳۷۷) لمريز کال کې د پکتيا ولايت په سيد کرم ولسوالۍ د کوه سين په سيمه کې يو داسې ستوری دنيا ته راغی چې په راتگ سره يې د کوه سين سيمې ته خوشحالي او په حقيقت کې يې ټولې پکتيا ته روښنايي ورکړه دغه پر ثمره ونې د تل لپاره د خپلو هيواد والو لپاره ميوه توليده ، او د خپلې ميوې په واسطه يې خلک او خپل هيوادوالو خوشحاله ساتل او هميش لپاره يې يو غږ په خوله باندې جاري وو چې هغه مينه او محبت وو.

دغه روښانه شخصيت بناغلی احمدالله مسلميار د بناغلي حاجي صاحب نور زوی دی ، نوموړي د بنوونځي په دولسم ټولگي په وروستيو کې چې هغه مهال ۱۸ کلن وو د شاعري دنيا ته يې مخه کړه.

د احمد الله مسلميار سره په دې ډگر کې زياته مرسته د نوموړي کورنۍ، ملگرو او په خاصه توگه د هغه ورور يعنی گلاب حقيار او د هغه ملگري يعنی فضل الله ماموند کوله. نوموړي خپل لومړی شعري ټولگه په ۱۳۹۶ ل کال د روژې له مياشتې پيل او د همدې کال د حوت په مياشت کې پای ته ورسوله.

دوکه

تا خو ويل چې زه په تا باندي مینه یمه
سحر مابنـام به دي ژړا چې غمجنه یمه

خو نن دي زما تصوير خيزلی او هير کړی دي يم
هم دي له زړه نه يم ويستلی خفه کړی دي يم

زه هم انسان یمه داستا په شاني ژوند غواړمه
کله نا کله ستا د سرو شونډو ديدن غواړمه

زما د ژوند کيسې چې واورې په ژړا به شي ته
د بل ملگري به دي لاس وينځي او رابه شي ته

راځه د هر څه نه به تېر شو غم زغملی شمه
دا ستا د ناز، ادا غوصي په ځان منلی شمه

خوشحالي نه لرم غمونو کې لوي شوی یمه
دا ستا د لاسه په دردونو کې لوي شوی یمه

احمد بس کړه نور دي نه مني جانان خبره
هغه خودخواه ده همپشه مني د ځان خبره

شوگر

یواځې نن شپه نده ځکه ژاړم
دعا کومه تاله خدایه غواړم

ټولو نظر کې خوزه بڼه بڼکارمه
ته هم راوگوره چې څنگه بڼکارم

دغه دیدن به اخیری وي زمونږ
خدای پاماني اخلمه درنه لارم

احمد دومه رره کبرجنه نه وه
اوس راته وایي چې بڼنه غواړم

د زړه فریاد

ته څه خبره یې چې څه وایم او څه لیکمه
دا ستا په یاد کې گراني نن خپله کیسه لیکمه

ما خو ویل دا د ژړا اوبسکې به ختمې شینه
ورکه مې خولې نه شوه خندا درته گيله لیکمه

ما خو ستا سترگو کې مدام خپله څپره کتله
خو نن دې زړه نه یم ویستلی نور به څه لیکمه

زه دې د غرونو لیونی کرمه او هېر دې کرمه
دا په خوله نه وایم دا ټول درته له زړه لیکمه

احمد هسې هم غمونو کې لوي شوی یمه
نن د همیش لپاره تانه مخه بڼه اخلمه

له غمه خندا

په خوله خندا کړمه خو زړه کې مې اورونه بل دي
د چا له غمه مې د زړه سره دردونه مل دي

ما خو ويل چې ته به زما د مينې کور جوړوي
خو نن دې مينې پرځاي ما سره غمونه مل دي

ما خو ستا سترگو کې مدام گراني وفا کتله
ای بي وفا خو نن دې ما سره يادونه مل دي

نور دې يادونه هېروم هم دې له زړه باسمه
مدام مې زړه کې د دوکې هغه لفظونه مل دي

احمد ته هم نن پير ژر پر چا اتبار مه کوه
اتبار د لاسه دې مدام زړه کې سوچونه مل دي

شینوگی

چا راته ویل چې شینوگی پر تا مینه ده
هسی په خوله خاندی په زرگی باندي غمجنه ده

یو ورځ یی د چا په لاس د مینی خط راواستوو
غز یی کر شینو دا د هغی د لاس لیکنه ده

کومه ورځ چې تا د بل هلک په لور کاته وکړو
زه هم په تا پوی شومه ستا مینه دروغجنه ده

لاری مو دی بندي تگ راتگ مو سره نه کیری
د ژمی موسم دی هوا ډیره کرکیچنه ده

هغه زما ملگری به مدام راته وینا کرله
بس کره نور احمده لیلا ډیره کبرجنه ده

مینه

خلکو راته ویل چې مینه مـکوه تـباه به شي
ژوند به دې کړې خاورې اوسیدونکې د صحرا به شي

مینه مې لا پیل نه وه غمونو سـره مـل شومه
دا یې ویل گـوره ته د خلکو د خنـدا به شي

زه دې هم نـازونو او ادا ته فـکر وړی يم
زما که دې د نیمو شپو ژړا ولـیده رابه شي

هسي ستا په سترگو کې ما خپل تصویر لیدلی وو
نن وي که سبا زما د سترگو نه پناه به شي

ستا بې وفايي رانه د مینې نوم هم هېر کړلو
زما که دې وفا ولـیده هـله په ژړا به شي

بس کړه نور احمده دلته مینې په نوم څه نشته
هغه بې وفا شوله او وایي څنگ ته رانه شي

يار

زما د ميني يار ته وايه سلامونه
چې خفه نشي وروړم گلونه

يوازې نن نه ده مدام کوي نازونه
چې خفه نشي وروړم گلونه

هغه زما دسترگو تور دی
چې خفه نشي وروړم گلونه

واوره زما د زړه ټکور دی
چې خفه نشي وروړم گلونه

يار خو می پوي دی هغه پيژني وختونه
چې خفه نشي وروړم گلونه

له خانه پير راباندې گران دی
چې خفه نشي وروړم گلونه

د زړه گوگل کې يې دوکان دی
چې خفه نشي وروړم گلونه
غمازان تل کوي احمد سره جنگونه
چې خفه نشي وروړم گلونه

غم

يوه خو غريبي ده بل غمونه د جانان شي
کوم بنکلی چې وگورم له خانه راته گران شي

وي دي غريبي نشم زغملی د جانان غمه
لاره راته وښايه چې کور زما ودان شي

هغه خو ملگري چې له زړه نه راته گران وي
مينه کې زما په وړاندي ټول بيا غمازان شي

بس کړه بي پروا لږ خو زما حالات هم وگوره
ما باندي خو هره شپه په ويښه دهجران شي

زه احمد هم ستا له غمه هر وخت در په در يمه
غم شي را تازه کله چې ستوري په آسمان شي

لېونتوب

لاره رانه ورکه ده هيڅ نه پوهيږم څه وکړم
لار شمه صحرا ته ستا غمونو سره شپه وکړم

هر وختې مې څيزي ستا غمونه د انگار په شان
کله لېونو په شان له ځان سره تپه وکړم

ځان باندي دې فکر کړه زما په فکر مه اوسه
نن وي که سبا له دې دنيا به مخه څه وکړم

زه احمد هم ستا په شانتي ژوند غواړم گلشن غواړم
ستا راتلو لپاره به د لاري ننداره وکړم

ستا مينه قفس دى

ستا مينه قفس دى راوتل ترې ډير مشكل بنكاري
وځورېزم چيغه كرم هغه تاته گاييل بنكاري

هيڅ راحت مې نه وي توره شپه په ويينه تېره كرم
دغه ټول دا ستا د مينې ماته لوي لامل بنكاري

مينه چې څوك كړي د ژوند كارونه ترېنه پاتې وي
ستا مينې د لاسه احمد خلكو ته كاهل بنكاري

د آسمان ننداره

سپوږمۍ ته وگورم اشنا مې ياد شي
د هغې بڼکلي مخ ځلا مې ياد شي

بل خوا وطن مو د ويجاړ پر لوري
حيران حيران يم دا به کله بناد شي

يو د وطن بل د جانان غمونه
هغه د تير مهال سبا مې ياد شي

نن مو دوستي هم د مطلب لپاره
د خدای لپاره ملگرتيا مې ياد شي

نن پر احمد ناتار د غم دی گوره
د کوچنيتوب لوبې خندا مې ياد شي

مسافري

موري مه راپسي ژاره مسافر يم
سوځم ستا له غمه ځکه در په در يم

زه هم غواړم چې مدام دي څنگ کې اوسم
بس قسمت دي چې خفه هر مازديگر يم

چې کاوه به مي د خپل زرگي ديدار
ارماني د دينونو په گودر يم

نه د ورځي نه د شپي سکون راحت شته
د پردي وطن کارونو سره سر يم

زه احمد چې کله درشم دا ستا څنگ ته
موري هله به زه پوي شم بختور يم

د جانان غم

توره شپه شي ځلانده ستوري په اسمان شي
راحت نه وي راسره غم د جانان شي

خداي پيدا كړه توره شپه سکون لپاره
لېونو په شان بيا وينس يم تر سهاره

چې يې ياد نه كړم هيڅ ورځ مې نه تيريزي
د هغې د خولې خدا راته ياديزي

د پښتو د رواجونو سره سر يو
دا چې لري نن مور دواړه له گودر يو

ډير له مينې دې يادومه په ټپو کې
كله پروت يم ليونې لارو كوڅو کې

مازديگر شي را په ياد شي ستا يادونه
بيا له ټول بدن مې جوړ شي پر هرونه

زه احمد درته په هر لمونځ کې دعا كړم
ستا له غمه به دا توره شپه سبا كړم

پکتیا

زرغون زرغونه ده پکتیا بنکلو گلونو باندي
د ژمي واورې اوړي شنه بنکلو فصلونو باندي

د جگو غرونو يې مثال ټوله نړۍ کې نشته
غرونه يې پوښلي دي په بنکلو ځنگلونو باندي

غم او ښادي رسم او رواج يې ټول پښتو سره دی
ښادي يې بيا بنکلي ښکاريزي اتونو باندي

گل گودرونه گل ويالي او گل چمن کلي کې
د دوه مئينو سره جنگ وي گودرونو باندي

د ادیبانو شاعرانو دی ټاټوبی گوره
احمد بيا خلک ژروي خپلو شعرونو باندي

زنداني

پروت په جيل کې يم د باندې وتی نشم
بنکلي ستوري توره شپه کې لیدی نشم

هغه سترگې چې وفا پکې پرته وه
دهغو سترگو لیدل کولی نشم

پر ما ظلم او ستم د ظالمانو
پر هرونه د بدن شمېرلی نشم

ته دعا راته کوه چې له بند خلاص شم
بي له تا موري هيڅ وخت تيروي نشم

زه احمد به دلته ساه ورکړم زندان کې
خفگانونه او غمونه زغمی نشم

د هېواد دښمنان

د ستورو ولي نن خلا کمه ده
هر خوا ويرونه دي خدا کمه ده

دا هرڅه خپله مور پرځان راوستي
ماتي مو ډيره خو بريا کمه ده

سکون راحت مو د بل چا په لاس کي
د مطلبي خلکو وفا کمه ده

په خپل مينځو کي دښمني ته تيار
نن مينه ډيره خو سبا کمه ده

احمده خلکو ته يووالی بنايه
نن ديووالي ليوالتيا کمه ده

مطلبی ملگری

لکه د واورې په شان سپین بنکارېدې
د خوولي خبرې دې گبین بنکارېدې

ما خو پر تا ډیر زیات اعتماد کړی وو
ماته له ټولو نه نیاز بین بنکارېدې

د اعتماد شیشه نن ماته شوله
مطلب چې بشپړ شو بدبین بنکارېدې

چې رابرسېره شوه ستا بد خویونه
له ټولو بد ته په زمین بنکارېدې

احمد هرخه دې په خپله وکړه
مخکې خو خلکو ته زرین بنکارېدې

د کور نا امنی

د خدای آزار زموږ په کور راغلی
نن د هرچا د خولي پېغور راغلی

د والدينو دلته قدر نشته
د امن کور کي نن سور اور راغلی

گوره والد نه يي خپل زوي جوړ کړی
د والد مخي ته په زور راغلی

د مور د سترگو يي د اوبنکو باران
موري نن گوره ستا تکور راغلی

خدایه نور رحم زموږ په کور وکړی ته
احمد وژلو ته خپل ورور راغلی

وطن

د تن په وینو به دې ساتمه شیرین وطنه
دا سرو مال مې ستا قربان ای گلورین وطنه

بنکلی تاریخ بنکلی شمله لري په ټول جهان کې
دبمن به پرې نږدم په دې بنکلی زمین وطنه

ویالی روانې شنې درې دې د جنت په څېر دي
زما لپاره یې د هر ځای نه زرین وطنه

په خپل مینځو کې تل په مینه سره ژوند تیروي
دغه ویارلې افغانان دي ای نیازبین وطنه

زه احمد ساتم به رپانده دا درې رنگه بیرغ
ته زما روح یې زما ځان ای زما شین وطنه

څلوريزه

توري سترگي يې په توره شپه کې توري کړي

د نفرت جنډې يې نن ټولي نسکوري کړي

احمد مینه يې له ځانه راته زياته کړه

چې يې زلفي په ځلانده مخ را خوري کړي

څلوريزه

د يار غم مې زنگوي زه په ځان نه پوهېږم
راحت خوبونه هېروي زه په ځان نه پوهېږم

احمد څه شوي زما په حال ته مرسته وکړه
په توره شپه مې ژروي زه په ځان نه پوهېږم

مطلبي عبادت

تل دعا کوي له خدایه جنت غواړي
خپل کارونو کې له رب برکت غواړي

خو د خدای رضایې تل له یاده وتي
بیا په زده کړو کې له هر چا لیاقت غواړي

تر مطلبه یې لمونځونه او نفلونه
د جنت گټل مؤمنه همت غواړي

په دعا کې یادوه د خدای رضا ته
د پاک رب رضا ساتل لږ زحمت غواړي

ای احمده اطاعت د نبی وکړه
په محشر به د هغې شفاعت غواړي

څلوريزه

ماښامی د کلي خوند کړي

هم سپرلی د کلي خوند کړي

احمد تل ورته خوشحال وي

اختری د کلي خوند کړي

څلوريزه

يو ځاي ژوند له ميني ډک وي
خلک ټول ورته هک پک وي

ای احمده داسې هم شته
چې ټول کار يې په ټوپک وي

ناراضه مینه

نن چې څوک مټین شي په نشو باندې یې سر شي
پاتې ترې د کلي هغه بڼکلی مازدیگر شي

لار د نیکی پریردې گناهونو سره مل وي
مور او پلار خو څه کړې هم خفه ترې رب اکبر شي

مینه بهې مطلبه وي د خدای رضای لپاره
مال ، بنایست چې ولري له ټولو معتبر شي

خدای رضای لپاره مینه نه غواړي بنایسته
بڼکلي چې پکې نه وي خړپر هغه گودر شي

بس کړه نور احمده د دوي مینه هم گناه ده
څوک چې مټین نه وي هره ورځ به پرې اختر شي

معيوب

پيغور يي راکړ چې بي وسه يي پينه لاس دې نشته
دا يي هم وويل چې هيڅوک د تماس دې نشته

ما ورته وويل چې خدای لرم نور څوک نه غواړم
بغير له خدایه په دنيا کي زه هيڅوک نه غواړم

د سړي سترگو کي د اوبو کو بارانونه راغلل
خدای مې چې یاد کړ په زرگي يي ډير دردونه راغلل

وير او ژړا باندي يي سر شو پسي زما آزار وو
چې زما پينه لاس پکي لارل دغه کوم يو بنار وو

احمد ما پسي يي خنډل هم يي پيغور راکوو
پيغور بدل کي يي هر وخت د زړه تکور راکوو

د اوبو په منځ کي اور

څلوريزه

نشه يم د جانان نوم راته واخله
غوصه يم د خپل ځان نوم راته واخله

احمه چي د يار غم پرې نظر کړم
د هغسي چشمان نوم راته واخله

څلوريزه

سترگي سرې د يار له غمه
وييني شپي د يار له غمه

د احمد په خوله مدام وي
زمزمي د يار له غمه

څلوريزه

د يار غمونو مي د اوبنکو نه سيندونه جوړ کړل
له مرگه مخکي ځينو خپل ځان ته قبرونه جوړ کړل

احمه ستا قسمت کي د بنادي په نوم څه نشته
ورونه جدا شول هغوي خپل ځان ته کورونه جوړ کړل

د ژوند ناخوالي

حُلا کې ستوری د اسمان یادوم
افغانستان کې شین لغمان یادوم

چی هره شپه مې په ژړا تیریري
لامل یې دا دی چې جانان یادوم

نه هم سکون او نه راحت وو پکې
هغه د مینې بد خفگان یادوم

زه او ستا غم به سره مل وو هلته
د غم کیسه ده بیابان یادوم

احمد نشته دلته ژوند د مینې
هغه مې هېر شو نور خپل خان یادوم

يو بيتی

زه احمد درپسې ژاړم توره شپه کې
تا مدام له خدايه غواړم توره شپه کې

په کوم يوه کلي کې چې تا گرانې خندا کړې ده
نن هغه کلي کې بې شميره جنازې ايښي دي

مخ دې ستوري د اسمان په شان خُليږي
را ونه گوري چشمان مي خرابيږي

گودر کې مه خنده نظره به شي
هله بې شمير بدبينان گرځيږي

شپه خدای پيدا کړه د راحت لپاره
مونږه بيا ټوله شپه ستا غم ژړوي

نه څنگ ته درتلاي شمه او نه مي هم له زړه ووځي
کله چې زه مړ شمه له کوره به راووځي

په کومه لاره چې تا تگ کړی دی
نن هله شنه دي د گلاب گلونه

چا چي دمور دعا اخیستی لار شه ویی گوره
نن هغه خلک مصیبت په نوم څه نه پیژني

د خدای رضا د مور رضا ده گوره
خفه یی نکړې چی گناه ده گوره

زه چی ژوندی ووم تا پوښتنه نه کړه
اوس می د قبر خواته ځله راحی

مکوه خندا راپسی خپله داسی نه کوم
ستا دلاسه یاره نن د غرو لمن کی شپه کوم

مکوه خندا راپسی مکوه
ستا دلاسه نن په دغه حال یمه

بن به څه کړمه چی یار می پکې نه وي
زه به هغه بن ته ځم چی یار رادرومی

داسی مه چی زه ډیر ناتوان یم
بلکې وایه چی زه ویار د ټول جهان یم

د اوبو په منځ کې اور

نه ورتلای شم نه هغه رادرومي دلته
بس زموږ رسم او رواج دی چې خوريزو

ستا مينه قفس دی راوتل ترې ډير مشکل بنکاري
زه دي الوتونکي په شان هلته زنداني کړمه

احمدہ ملنگي پسي دي خاندی
دا خلک لیونی دي له ما واوره

تل بي فکړه تل بي خوبه ستا د لاسه
زه احمد د ژوند کیسه وایم جانانه

راځه گرانه راوخیږه ریکشي
نن دواړه سره خو د یار کوڅي ته

چې له خبرو یی آزار وه خلک
نن هغه ژبه به په اور سوځیږی

د احمد زړه هم د شیشی په څېر دی
چی یو ځل مات شي نو بیا نه جوړیږي

کابل په وینو سور

موري لارمه زه خپلې وظيفې ته
که را نه غلم بيا رازه ته هديرې ته
موري هره ورځ خو دلته جنازې وي
مدام اورم اعلانونه فاتحې وي
دلته نشته دانسان قدر عزته
چې مو وژني بيا يې دوي کوي صفته
دسرو وینو بارانونه راروان وي
وژل شوي د وطن بنکلي ځوانان وي
جنازې يې وي روانې سپين کفن کې
هر خوا چيغې وي ويرونه په گلشن کې
نن کابل په وینو سور دی گرځيدلی
هرې ځوانه ورته ډير زيان رسيدلای
دکوچنيانو زړونه تل په رپيدا وي
مور د زوی تصوير ته گوري په ژړا وي
په کابل باندي راغلي دغم شپې دي
جوماتونو ته روانې جنازې دي
د کفنن په پلورنځيو بيروبار دی
ټول په وینو باندي سور زمونږه بناړ دی
زوی ويل مور مې را وغواړئ مړ کيرم
که مې ونه لیده هلته خفه کيرم

د اوبو په منځ کې اور

ساه يې ورکړه د ليدلو ارمانې شو
مورکې خپلې لور ته وايي زړه مې څه شو
مور خبريزي چې مې زوی له دنيا لاړو
خفه کيږي چې مې وياړ د سبا لاړو
هغه مور د زوی په غم کې نن کړيږي
باران اوبنکې يې له سترگو نه توييږي
مورې نشته دلته قدر د انسانه
د حيوان په څېر مې وژني هر يو ځوانه
د وطن خاوره يې خرڅه په بل چا کړه
د يو ځوان يې کورنۍ ټوله تباه کړه
پاکه ربه مونږ نه شوي څه گناه ده
چې مو هره شپه په ويينه تر سبا ده
هيڅ اميد له لاسه ورنکړې افغانه
د وطن خاوره ساته بڼه په ميرانه
د احمد د خولي خولي وي مورجانې
ای وطنه زما زړه يې زما ځان يې

د ماشوم کيسه

نن درته زه ديوه کوچني ماشوم کيسه کومه
ويلی نشمه خو بيا هم لږ لږ زړه کومه

يو ګلالی مي ځنگ ته راغی او سلګی يې وکړې
سلګونه وروسته د روپو غوښتو زاری يې وکړې

ما ترينه وپوښتل چې پلار دې کاروبار نه لري
ورونه دې څه کوي هغه هم کوم روزگار نه لري

ځواب يې راکړ کاکا پلار مي وفات شوی مخکې
ورونه مي نشته دي يوازي يم په دغه وخت کې

ما هم چې واوريدې خبرې ډير خفه غوندي شوم
زه د دښمن پدې کارونو ډېر غوصه غوندي شوم

بيا مي ترې وپوښتل بچيه پلار دې ځنگه مړ شو
ويل يې مکوه پوښتنه کاکا ژوند مي خړ شو

د اوبو په منځ کې اور

سبا اختر وه نن می پلار راته خپلی راوړلي
له کار راغلي وو له خان سره یې روپی راوړلي

زه هم خوشحال وومه سبا به هم خوشحال اختر وي
رنگین رنگین به وي سبا به د کمال اختر وي

مور تر ناوخته پورې وین و مور کیسي کولي
په خوشحالو په نوبت مور زمزمې کولي

په ناڅاپي کې مې عجیبه شانتي غږ واوریده
زړه مې خفه شو او څه بل څه مې په زړه تیریده

ناڅاپي غږ وشو او زمـور د کلي چم ولږید
زمـور د ټول کلي په خلکو باندي غم ولږید

پلار مې مور کور کې کړو ايثار هغه د باندي ووت
د مـرمو ډز وه وار په وار هغه د باندي ووت

د ډزو وروسته کلیوال ماشوم مې کـورته راغلو
د دروازي په خلاصیدو مې ماشوم مور ته راغلو

او په سلگو سلگو ویل یې زما مور مخي ته
هم زه ولاړ وومه ویل یې زما خور مخي ته

د اوبو په منځ کي اور

لا يې خبرې پوره کړې نه وې پلار مې راغلی
په سپين کفن باندې پوښلی وو قرار مې راغلی

مور مې لاس پورته کړه له غمه يې دعا ورکړله
خور مې ژړلې په ژړلو کې يې ســــاه ورکړله

اوس زه يواځې يمه مور مې هم ناروغه کور کې
د پلار او خور له غمه سوځمه هميش په اور کې

نور وس مې نه رسي له خلکو نه زکات ټولوم
چاته زارې کومه چانه زه خيرات ټولوم

کاکا همدومره مې کيسه وه نور ويلی نشم
له دې دنيا نه مې زړه تور دی ژوند کولی نشم

احمده بس کړه نور زه وس د اوريدو نه لرم
ډېر مې ژړلې نور توان د ژړيدو نه لرم

ټپې

هغه زما د سترگو تور دی
خفه یې نکرې چې مټین ورباندې یمه

څه میرني ځوانان مې لارل
څه مسافر شول څه د خاورې لاندې دینه

مورجانې مه راپسې ژاړه
مسافري ده څوک به ځي څوک به راځینه

جانان جانان به دې ویلي
اوس بې جانانه دې یواځې پاتې کړمه

غمازه نوره هڅه مکره
پرما مټینه ده مدام مې یادوینه

درتلی نشمه جانانه
له ډېره غمه دې ټپو کې یادومه

ته چې راځي احوال دي راکړه
په هغه لاره کې به وشيندم گلونه

ځان ته لوگي ته سپلني کړه
گل د گلاب يې چې نظر نشي مټينه

جانان زما په څنگ کې ناست دي
د غمازانو زړو کې اور ولبريدنه

راځه چې څو دواړه پکتيا ته
بنکلي موسم دي دواړه وبه کړو سيلونه

آسمان کې ستوري په ځلا شول
د جانان غم مي ژړوي خوب نه راځينه

نه عملي نه نشه يي ووم
دا ستا غمونو شرابي کړمه مټينه

يو اځي مه گرځه جانانه
وخت دي خراب څوک به دي مړ راځيني کړينه

احمد هسي په ما گران يي
چی چيرته لار شي نو خفه درپسي يمه

شيشه

په کانو يي مه ووله شيشه ده هسي ماته نشي
زما د ژوند کيسه ترخه ده هسي ماته نشي

هغه د گل څنډې ته وگورم راياده شي ته
د گودر څنډه په گل شنه ده هسي ماته نشي

هغه لفظونه او يادونه چي دي ما سره وو
نن ترپنه جوړه زمزمه ده هسي ماته نشي

کلي کي ټول خلک لقب د ليوني راکوي
پته مي خلکو نه څپره ده هسي ماته نشي

زه احمد تل ورته مثال د يوه گلاب ورکوم
ای د گلونو باغچه ده هسي ماته نشي

آبرو عزت

د چا آبرو عزت ته سپک مه گوره
د ځان وژلو ته ټوپک مه گوره

د هر يو کار به دې بدل وويني
درسره مل به وي عمل تر گوره

د بل آبرو دې خپل عزت وگڼه
دا نصيحت واوره د زړه ټکوره

بدو انکار کوه وردرومه خو ته
احمده دا به نيکي لار وي گوره

د ميت د زړه خبرې

قبر سوری کړه حال مې وگوره چې څه تیریري
هله به پوی شی چی پر ما بد او که بڼه تیریري

د یوې سجدې نن ارمانی یم چې ما ولې نه کړه
د عذاب غشي مې مدام په بڼکلي زړه تیریري

هرې گناه راته بدل په سره انکار راکوي
د ځلاند مخ نه مې د توري شپې تیاره جوړیري

د گناهونو ملگرتیا د لاسه نن داسې یم
آماده گي نشته هر چیرته مقبره جوړیري

زه احمد خلکو ته د نیکی لار غوښتنه کوم
نیکانو خلکو ته د قبر نه باغچه جوړیري

خزان راغی

د پانو رنگ بدل شو داسې بڼکاري چې خزان راغی
ماښام وو رڼایي شوه ما ویل ستوری د آسمان راغی

گوره نن د هغه ستوري مخه وریځو ده نیولې
بڼکاري راته داسې چې د غم اوبڼکو باران راغی

دوه تنه سره ناست وه فلک په لور کاته وکړه
غږ یې کړ ملگریه هلته وگوره جانان راغی

بد نظره یې سپوږمۍ چې نظر نه کړې مونږه دواړه
سپوږمۍ زه درنه لارم زما مینه زما خان راغی

زما هغه ځلاند ستوری نن د ژمی وریځو ورک کړلو
د څه مودې لپاره پر احمد د غم خفگان راغی

د حوانی غفلت

هسي عبث مي زنده گي تېره کړه
خلک راته وايي تا خاني تېره کړه

زما جهالت دوی ته خاني بنکاریده
اوس زه خبر شوم ما مستي تېره کړه

نن راته خان بي پانو ونه بنکاري
زده کړې شوي پاتي ما مستي تېره کړه

مستي، خاني راته گزار راکړلو
څنگه بي گټي مي حواني تېره کړه

پلار مي آرزو د نېکي لار درلوده
پر هغه زړه مي دبنمني تېره کړه

احمد به هر وخت درته ويل بس کړه نور
هغې په ټولو پاچاهي تېره کړه

مطلبي مينه

خبر يې چې زه ولې سرگردان يم
دا ستا د بي وفا مينې جانان يم

د شپې خوبونه نشته راحت هم نشته
زه هره شپه په ويينه د هجران يم

د ورځې بي خوبي شي ستا يادونه شي
خو نن دا ستا له مينې پښيمان يم

مطلب دي شو پوره له مانه لري شوي
ته لري شوي زه هم د كلي خان يم

احمد ستا د مينې دا كيسه شوله
زه هم مدام ستا مينې ته حيران يم

فاني دنيا

زما د سترگو نن د اوبنکو باران
بنادي مي نشته مدام زه او خفگان

څنگه خوشحال به وومه هغه وخت کي
چي راسره به وو په څنگ کی ياران

په حقيقت يي چي وينـا کوله
نن د هغه سړي شلېدلی گريوان

د خداي رضا په دعا نه يادوي
څوک دنيا غواړي او څوک غواړي جانان

احمده دا څه ليونتوب دي وکړ
پر ځان دي ظلم کړي تا هېر کړ خپل ځان

سوله

سوله ژوند آرامي ده په دنيا کې
بې له سولې به ته کومه شپه سبا کې

هره ورځ د قتل مرگ آوازي اورم
مور خپل زوي يادوي تل په خپل دعا کې

خپل وطن خاوره يې خرڅه په بل چا کره
وايم دغسې انسان ربه تباہ کې

نور پلورل د وطن بس کړئ وطنوالو
ستوري هم درنه خفه دي په سما کې

زه احمد د سولې ډېر ډېر آرماني يم
زه له هر چا ډير کړيرم په بيگه کې

د نيمو شپو ژړا
ته چې راسره يې ليلا زه مدام خدا کړمه
کله چې ته نه يې بيا تر نيمو شپو ژړا کړمه
ته خو زما ژوند يې ليونۍ ما هم خپل ژوند گڼه
ستا راتلو لپاره په مانځه کې تل دعا کړمه
زما هم سوال قبول شو نن سبا به څنگ ته راشي
شپه ده ته راتلی شي که ډيوه درته رڼا کړمه
مينې دې زما د ژوند دنيا راته بدله کړه
راشه گرانې راشه کنه ځان سره جفا کړمه
خپل د زړگي حال که درته ووايم خفه به شي
ځان باندي به غم تير کړم خو تا سره وفا کړمه
کومه ورځ چې ستا بې وفايي راته بنکاره شوله
هغه ورځ به ختمه زه د خپل ژوندون دنيا کړمه

ستوري چي آسمان کي په خلا شي ته راياده شي
زه احمد به ستا له غمه دغه شپه سبا کړمه

افغانستان

تور، سور، زرغون بيرغ رپانده په جهان لرم
شيرين، شيرين گلشن، گلشن افغانستان لرمه

سکون د شپي او سور گلاب زرغون چمن په معنی
ويارم چي زه داسي سمسور ملي نشان لرمه

وطنه ستا هره دره راته گلاب بنکاري
په منظرو باندي پوښلي نورستان لرمه

دبمنه واوره نوره هڅه د ويجار مه کوه
دلته بي شمېره سر نه تېر قهرمانان لرمه

وطنه تا به زه ساتم پر تا به خان قربان کرم
چي سر نه تېر وي گوره زه داسي خوانان لرمه

د اوبو په منځ کې اور

غزني، کونړ، ننگرهار، لوگر، او شين لغمان مي ياد شي
بنکلي پکتيا کې بيا د دښتو بيابان لرمه

هلمند قندهار کې مي وياړلي خلک ژوند تېروي
تاريخ زانگو ده په شمال کې بلخ بوستان لرمه

وطن د مور حيثيت لري گوره چې پرې يې نږدې
احمد په شانتي بيا خور ژبي شاعران لرمه

بي گناه وژنه

زه او ته چې نن يو بل سره جنگيرو
د کافر او د مرتد په نوم قتليرو

زما او ستا خو وطن يو دی دين مو يو دی
دا د هغوي دماکي دي نه پوهيرو

راشه لاس د ورورۍ راکړه سره يو شو
د دښمن خلاف په صف کې به ودريرو

د اوبو په منځ کی اور

گوره دغه آبادی کی یی مطلب دی
راشه بیا به په تیر حال باندي ژړیزو

زه احمد هم درته دومره نصیحت کړم
گوره بیا به د دښمن اور کی سوځیرو

مور

مور خو مور ده چې له زړه نه یی ویستلی نشم
هغه زما د زړه تکور ده پرینودلی نشم

په ماشومتوب کی به یی چې ماته آلولو کوله
هغه بی شانہ زمزمی زه هپرولی نشم

د مور د پښو لاندي جنت دی احترام به یی کوم
هغه په سترگو کی د غم اوبښکی لیدلی نشم

د خدای رضا د مور رضا ده دا حدیث دی گوره
هغی په مخ کی زه په لوړ غر غرېدلې نشم

احمدہ پام چې د مور جاني دې ازار وانخلي
موري دعا راته کوه څنگ ته درتلي نشم

خدایه شکر

خدایه شکر چې پیدا دې مسلمان کړم
امتي دې د نبي اخر زمان کړم

ستا رضا زما په کار ده لويه خدایه
دين به ساتمه پر دين به ځان قربان کړم

بنکلی دين باندي که هر څومره ځورېږم
حق به وایم همیشه به حق بیان کړم

ای نبي(ص) ستا د حديثو پيروان یم
ستا حديثو نيکي لاري ته روان کړم

ما احمد باندي پېرزو کړه چې در درومم
ر به ستا بنکلي کعبې هر وخت ارمان کړم

خزان

پري مي ږده خزانه چې سپرلي شمه
ډپر يم سر گردانه چې سپرلي شمه

غور شه د يار غمه درته څه وایم
لري شه له مانه چې سپرلي شمه

واوري باران اوري ورتلي نه شمه
مه اوره آسمانه چې سپرلي شمه

تل راسره اوسه تل مي زړه يي ته
مريم بي له تانه چې سپرلي شمه

مه څه رانه چرته که زما ژوند غواړي
واوره احمد جانه چې سپرلي شمه

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**